

Pimpernel

in de schaduw van het spoor

Pimpernel in de schaduw van het spoor

Toon Hagenaar bij Bravenenbooks

Sander en het mysterieuze wapen
Sanderijn en het rode slijmspoor
Lange Harry en het spoor van de Dood

Eerste druk, december 2014
© Toon Hagenaar

Illustratie voorkant: Gusta Calle
Kaart: Toon Hagenaar
Corrector: Marja van der Linden

ISBN:

Uitgeverij: Bravenenbooks.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

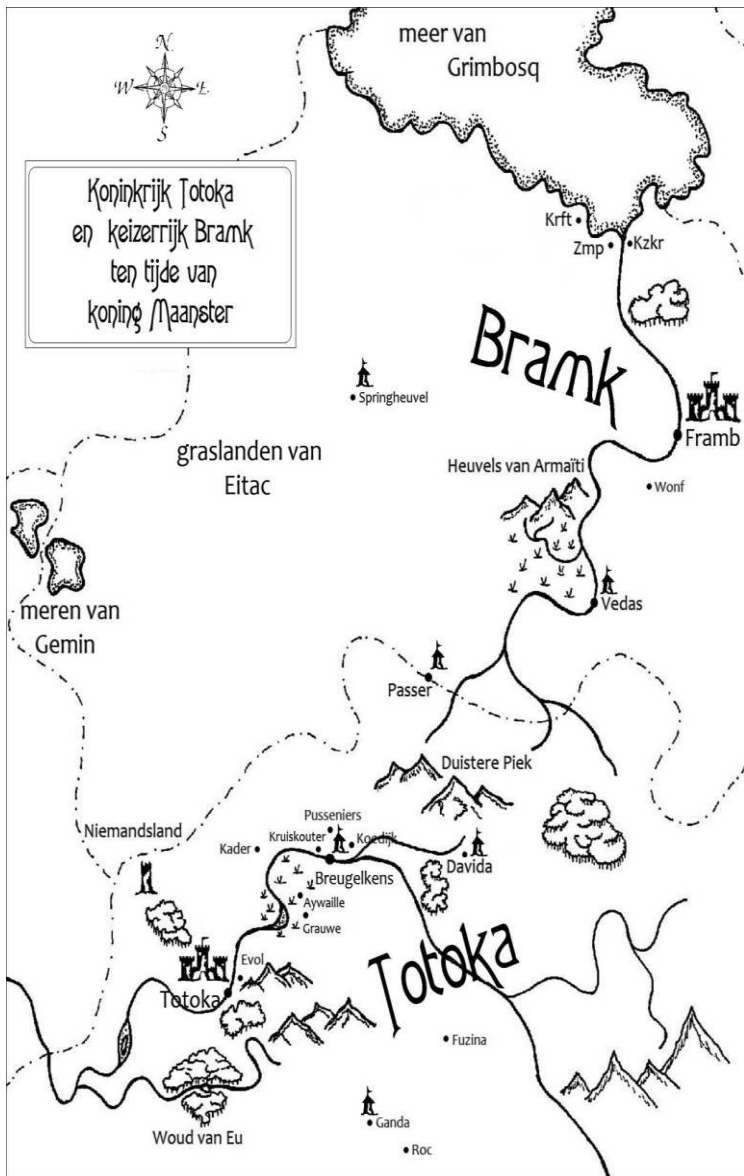
Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welke niet strikt privé van aard is.

Pimpernel

in de schaduw van het spoor

Toon Hagenaar

HET ZWARTE SPOOR BOEK 3

Doe wel en zie niet om

Kaapron

Lange Harry was nog steeds op de vlucht. Hij ging allang de zon niet meer tegemoet. Zijn stemming werd met de dag somberder. De pijn in zijn lijf was niet meer te harden. Toch nam hij nog altijd geen rust. Hij voelde zich nog steeds opgejaagd. De dagen werden korter en de nachten langer. Dat kon hem allang allemaal niets meer schelen.

Na de stad van Asch kwam hij ongewild toch weer met levende wezens in aanraking. Ook hierdoor stierven er mensen, dieren of planten, soms alleen maar door zijn aanwezigheid. Deze voorvallen maakten minder indruk op Lange Harry dan de dood van Danny – want die moest volgens hem toch gestorven zijn door de slag van de zeis – en de dood van de oude man in dat hutje op de heide. De eerste was de vreselijkste dood die hij veroorzaakt had, die van de oude man daarentegen was de mooiste en de vredigste in zijn herinnering.

Door verschillende landschappen ging de tocht. Zo kwam Lange Harry ineens oog in oog te staan met een weiland vol met lilakleurige bloemen. Zijn liefde voor de natuur was altijd grenzeloos geweest. Bij het zien van de heldere kleuren in het sombere landschap vertederde zijn hart. Hij verwonderde zich over deze laatbloeiers. Het liep al tegen de winter, en hier op deze hoge, vochtige bergweide stond het vol met zachtjes knikkende bloemkelken.

... wonderlijk – helaas komt dit plantje bij ons niet voor...

Toch wist hij zich ineens de naam ervan te herinneren. Het was de herfsttijloos. Dat het hem te binnen schoot, kwam door een verhaaltje uit zijn kindertijd:

‘Er was een tijd dat de bloemen mochten kiezen in welk jaargetijde ze wilden bloeien. De meeste kozen voor de lente of de zomer, eentje wilde zelfs wel bloeien in de winter. Maar er was er niet één die koos voor de herfst. Wie wilde zijn tere bloemen nu blootstellen aan de herfstwinden, aan de steeds kortere dagen! Het was tijdens de herfst meestal guur en koud. En bovenal kon het in dit jaargetijde veel en langdurig regenen. Geen aangename tijd van het jaar, dus was er ook geen bloem die ervoor koos om dan te bloeien. De herfst was hier erg neerslachtig om. Hij voelde zich verlaten en

alleen. Een van de bloemen merkte dit op. Deze was lilapaars van kleur. Het was de tijloos, en hij besloot om te kiezen voor de herfst. Toen die dat hoorde, fleurde het jaargetijde op. Het was zo blij, dat het zijn naam aan de bloem leende, die voortaan herfsttijloos zou heten. Hij zou voortaan bloeien in de herfst en zijn vruchtjes dragen in de lente, wanneer de meeste bloemen net boven de grond uit zouden komen.⁷

Naast dit verhaaltje schoot Lange Harry ook de geneeskrachtige werking van dit plantje te binnen. Misschien zou het de juiste stoffen bevatten om de vreselijke pijn aan zijn wonden te verzachten. Dus knielde hij naast het tedere bloemetje neer en genoot alleen al van de uitstraling ervan. De bloemblaadjes stonden geheel open. Ze toonden zo hun volle oranjekleurige meeldraden. Het zonlicht leek met zijn stralen op de bloemblaadjes te spelen.

In deze vallei stonden er genoeg, dus eentje minder zou niet opvallen. Het zou hem minder aan de Dood herinneren wanneer hij het bij zich droeg. Hij kon dan kijken naar dit mooie, tere bloemetje, en het zou hem wat innerlijke rust schenken. Hij dacht even niet terug aan het water dat zwart kleurde bij de aanraking van zijn handen.

Met zijn fijne vingers pakte hij het steeltje vast en brak het. Hij wilde het bloemetje naar zijn neus brengen om eraan te ruiken, maar zover kwam hij niet. Voor zijn ogen verkleurde het tere plantje. Het frisse lila werd uitgedroogd lichtbruin. Het bloemetje verdorde voor het bij zijn neus gekomen was. Zijn open hand sloot zich tot een vuist. Een knisperend geluid vulde zijn oren. Hij deed zijn hand open. Op zijn handpalm lagen enkel verdroogde en verkrumelde bloemresten. Teleurgesteld blies hij de kruimels van zijn hand af. Dat wat hem rust zou hebben kunnen verschaffen, gaf hem een gevoel van onvrede. Triest vervolgde hij zijn weg.

Lange Harry meed iedere vorm van contact met mensen. Hij was er niet zeker van wat er zou gebeuren wanneer hij met iemand contact zocht, bang dat de zeis over hem zou heersen en dat hij nog meer doden zou maken. Wanneer er iemand in de verte aankwam, verstopte hij zich en wachtte net zo lang tot die persoon ver bij hem uit de buurt was.

De tocht die hij maakte, ging onverminderd voort. Hij doorkruiste de noordelijke landen van Terra op zoek naar een rustplaats.

... is die wel voor mij weggelegd – of zal ik tot aan mijn eigen dood door moeten blijven lopen – zal ik zelf ooit wel kunnen

sterven...

De landen waar hij nu doorheen trok waren kouder. Hierdoor werd de pijn in zijn wonden draaglijker omdat ze gedeeltelijk verdoofd raakten door de vrieskou. Dat luchtte hem wat op. In deze noordelijke landen voelde hij de drang om veel verder te trekken steeds minder worden. Het landschap werd desolater. Hij was een van de weinige levende zielen die er rondliep. De grote, uitgestrekte bossen van naaldbomen die krom stonden onder het gewicht van de vele sneeuw, maakten langzaam plaats voor lege toendra's. Daar waar het landschap omhoog liep, had de wind de laatste tijd de sneeuw die er gevallen was weggeblazen en kwam er her en der een plukje mos tevoorschijn. Hij was terechtgekomen in het gebied dat de naam Kaapron droeg.

Hier leefden enkel maar de geharde mensen van Terra. Ze leefden aan de randen van het landschap, waar ze jacht maakten op vissen, op groot wild of zelfs op roofdieren als de honger groot was. Daarnaast hielden ze kuddes rendieren, die wonderlijk genoeg voldoende hadden aan het karige mos. Met hun hoeven schraapten ze de sneeuw weg en aten het groen van de rotsen en stenen.

De hutten van de mensen waren armzalig, gemaakt van het weinige hout dat dienst moest doen als stokken, maar soms gebruikten ze er ook de geraamtes van dieren voor. Ze werden overtrokken met de gelooide huiden van hun rendieren of van de dieren die ze hadden afgeschoten.

Omdat het landschap zo leeg was, voelde het voor Lange Harry dan ook niet als angstig aan. Zo doorkruiste hij het gebied en kwam hij opeens voor een open stuk water te staan. De randen waar het water de oeverkant raakte, was begroeid met riet. Tussen de stengels, waar het water weinig beweging had, was het water vastgevroren en schiep zo een wonderlijk miniatuur landschap. Het water had die ochtend naar alle waarschijnlijkheid hoger gestaan en daardoor leek het ijs dat tussen de rietstengels was bevroren, te zweven. Een klein knaagdiertje liep over deze mini-ijsvlakte en knaagde aan verschillende rietstengels, die weldra hun wuivende kopjes lieten hangen.

Nadat Lange Harry het beestje bewonderend had bekeken en er geen dood op volgde, richtte hij zich op, en keek in de verte.

... is daar misschien land waar ik me kan neerzetten zonder enig levend wezen kwaad te kunnen doen...

Nu hij beter keek, leek er inderdaad in de verte een stuk land te

liggen.

Was het werkelijk zo of vertekende de mist, die kwam aandrijven over het water, zijn beeld?

Nee, het was werkelijkheid wat hij zag, en bij het zien ervan daalde er een bepaalde rust over hem, waarvan hij de oorsprong niet begreep. Hij volgde de waterlijn en tot zijn grote verbazing stuitte hij op een bootje dat op het strand was getrokken. Met een slordig vastgebonden touw lag het aan een paal, zodat het niet weg kon drijven bij vloed.

De lange minstreel trok de knoop los en schoof de boot het water in. Hij voelde hoe het ijskoude water beet in zijn wonden. Dit verbaasde hem, omdat hij dit nog niet eerder gevoeld had bij de vele beekjes of watertjes waar hij doorheen gewaad was. Rond zijn voeten kleurde het water zwart. Vlug sprong hij daarom in de boot. Hij pakte de roerriemen, die netjes naast elkaar op de bodem van het bootje lagen. Hij plaatste ze in de roeidollen en met flinke halen voer hij weg van het vasteland naar het land aan de einder. Met zijn gezicht naar de landen van Terra gekeerd, zag hij op het strand een man aan komen lopen. Die hief zijn vuist omhoog en riep iets. Maar Lange Harry was echter al te ver weg om de woorden van de man te kunnen verstaan. Waarschijnlijk was de boot van hem en was hij kwaad omdat de lange man zijn boot had gepikt.

De afstand die hij moest overbruggen, leek zo klein, maar was toch groter dan hij gedacht had. Ook het woelige water zorgde ervoor dat Lange Harry af en toe een misslag maakte met de roerriemen, omdat ze door de deining boven het water uitgetild werden. Door de misslag sloeg zijn hand dan hard tegen zijn borst aan. Dapper ging hij verder. Niets of niemand die hem nu nog tegen kon houden.

Eenmaal aan de overkant aangekomen legde de minstreel de roerriemen weer op de bodem van het bootje en draaide de boeg naar het water toe. Hij gaf een duw tegen het vaartuigje en wenste het behouden vaart toe, zodat het kon terugkeren naar zijn eigenaar. Daarna draaide hij zich om en liep hij over het strand richting de weinige bomen die hij voor zich zag. Hij hoopte dat er hier niemand leefde, dan kon hij in ieder geval niemand meer de dood bezorgen. Ook al kon dit een vredige dood zijn, zoals bij het oude mannetje.

Het was vreemd, maar het zwarte spoor leek te eindigen bij het strand waar hij aan land was gekomen. Lange Harry zwierf dagen rond en ontdekte dat het stukje land inderdaad een eiland was, waar geen mens op woonde.

Had Lange Harry dan eindelijk rust gevonden?

En het zwarte spoor?

Het spoor van de Dood? Heeft dat zijn einde bereikt? En zo ja, dan heeft het in ieder geval voor voldoende verdeling gezorgd.

ZIJ

‘Heb je gedaan wat ik aan je vroeg?’

... natuurlijk heb ik dat gedaan – ik heb het grote beest gevonden – het was blij met de opdracht...

‘Heb je gesssegd van wie de opdracht kwam?’

... nee – moest dat dan...

‘Nee. Maar het wassss fijn geweessst alssss je dat wel had gedaan.’

... Ajste Ol zat er niet zo mee – tenminste, dat geloof ik...

‘Hoe bedoel je dat?’

... nou, hij ging er gelijk vandoor – blij dat hij een opdracht kreeg – zo leek het...

‘Dan leg ik me daar maar bij neer.’

... ga je rusten...

‘Heb ik daar dan tijd voor? Nee, ik moet verder! Er issss al te veel tijd verloren gegaan. We hadden eerder op weg moeten gaan. Ik ben bang dat sssstrakssss allessss voor nietssss issss geweessst. Dan komen we aan en issss het leed geleden.’

... maar de voorspelling moet toch uitkomen...

‘Wassss het maar sssso. Een voorsssspelling ssssou moeten uitkomen. Maar daar moeten we ook wel wat voor doen. Helaassss kan ik nog niet op mijn lauweren russiaan. Wat ssssou dat lekker ssssjn om nu te mogen russiaan. Net sssso lang te blijven liggen tot heel mijn lijf hersssteld issss van al haar vermoedheid.’

... kun je nog een klein tipje oplichten – een kleintje maar – ik wil zo graag horen hoe de voorspelling verdergaat...

‘Sssso, wil je dat? Je weet dat ik er sssself geen sssseggenssschap over heb. Het komt en gaat en het laat ssssic nietssss opleggen.’

... alsjeblift – probeer het voor mij...

En zo begon ZIJ:

‘Wanneer oude metalen zich samenvoegen
En de spiegelwapens zich kruisen
Dan is het begin van het einde aangebroken
En het einde wordt een nieuw begin

Maar eerst zal het rijk in tweeën gespleten worden
Voor het weer één kan zijn

De linkshandige moet waken
voor een rode afscheiding

Bloedbanden moeten worden aangehaald
Want alles wordt van zijn luister ontdaan
In veelkleurenland
Moet hij oppassen voor zwart

Wanneer de muren spreken
Gaan deuren open en blijven andere op slot
Wakker wordt, wat beter had kunnen blijven slapen
Om zich aan rijkdom te vergapen'

...

... is dat alles...

'Meer komt er dit keer niet. Helaassss. Ik had ook meer willen weten.'

... wil je dan zeggen dat je echt niet meer weet – waar komen die woorden dan vandaan...

'Ooit, in een ver verleden, heb ik de gehele voorsssspelling gekend en opgedreund. Net sssso lang dat ik hem nooit ofte nimmer ssssou vergeten. En nu het moment daar issss, kan ik me de belangrijkste sssinnen niet eenssss meer herinneren.'

ZIJ kronkelt zich als een pijpenkrul op van kwaadheid. Zo strak trekken haar spieren zich samen. Als ze zich weer kan ontspannen deint ze nog een tijdje op en neer.

'Oewa! Waarom weet ik sssse niet meer? Waarom versssterven de woorden, net of sssse ineenssss ingessslikt worden en niet meer vloeiend over mijn lippen willen komen. Waarom? Waarom?'

Er is geen antwoord en dat komt er ook voorlopig niet op in haar hoofd zolang ze zich druk maakt. Daarom wijdt ZIJ haar aandacht aan haar vliegkunsten en gebruikt ze de kwaadheid om vooruit te schieten. Hiermee hoopt ze dat ze daardoor eerder haar poten op de aarde van Terra kan zetten.

Voorlaatste Trede

Balend komt Yonn aan bij zijn eigen vertrekken. Het geweldige, duivelse plan dat hij bedacht had, is compleet in het water gevallen. Er is niets, maar dan ook niets meer van over. Hoe graag had hij de ontvoering van Merel in de schoenen van de tovenaars willen schuiven. Nu lijkt het of de kansen gekeerd zijn en de twee tovenaars een troef meer in handen hebben. In plaats van hen schaakmat te hebben gezet, heeft hij zijn looper verspeeld. Hij is teruggeslagen en hard ook. Daarbij komt ook dat zonder dat hij het gemerkt heeft, Simsala in het niets lijkt te zijn verdwenen, in rook op te zijn gegaan.

Ijsberend door zijn kamer vloekt en tiert hij omdat hij zich zo machteloos voelt. Zijn gevoel van overwinning is overschaduwd door slechts kleine gebeurtenissen, die verstrekkende gevolgen voor hem hebben. Vooral de gebeurtenis van het mislukken van zijn boosaardige plan trekt hij zich zeer aan.

... iedere keer wil ik laten zien dat ik machtiger ben – wanneer leer ik dat ik niet hoeft te tonen hoe machtig ik ben – mijn plannen zijn goed – alleen moet ik leren om me er verder niet mee te bemoeien wanneer ik ze eenmaal in werking heb gesteld...

De macht stijgt Yonn boven het hoofd. De macht lijkt steeds meer grip op hem te krijgen in plaats dat hij vat krijgt op de macht. Zijn linkerhand wrijft afwezig over de verschillende plekken die nog steeds zeer doen, over de onderarm die hij goed bezeerd heeft na de korte worsteling met Merel en vandaar naar boven, naar de verbonden en vastgebonden rechterschouder.

Als hij heel eerlijk tegen zichzelf zou zijn, dan leeft er diep vanbinnen slechts één wens, en dat is opgenomen te worden in zijn oude vriendenkring. Dit brengt hem aan het twijfelen over alles wat hij de laatste tijd ondernomen heeft. Er is niemand met wie hij hierover kan praten. Met Aiko zou hij dit zo graag weer willen doen, maar dat gaat niet meer. Die heeft heel duidelijk laten weten niet te kiezen voor hem, en daarmee is de weg tot toenadering door Yonn afgesloten.

Zadia heeft hij al een tijdje niet meer gezien. Maar dat geeft ook niet. Zij maakt gevoelens in hem wakker. Gevoelens die hij niet kent en eigenlijk ook niet wil leren kennen. Trouwens, hij weet toch

al welke kant zij kiest. Ze is het kwaad zelf, en ze deinst werkelijk nergens voor terug. Voor haar kan zwart niet zwart genoeg zijn.

Als een luie koe liggend in de wei, blijft Yonn de verschillende gebeurtenissen herkauwen. Hij kan zich richten op nieuwe idealen. Idealen die minder gevolgen zouden hebben voor het koninkrijk Totoka of voor heel Terra. Met de nieuwe krachten die in hem ontwaakt zijn, zou hij geen slecht figuur slaan binnen de toverschool van Fata Morgana.

Maar zijn pijlen zijn slechts gericht op één doel dat hij zich jaren geleden al gesteld had: de heerschappij van Totoka. Als hij dat doel in het hart kan raken, dan denkt hij bevrijd te zijn van al zijn zorgen. Hij denkt dan dat hij ze kan afschudden zoals een paard de vliegen van zich afschudt. Dan kan hij een nieuwe start maken. Geen geringschattende gedachten meer over zichzelf. Weg met alle kleinzielige gevoelens die hem nu iedere keer overvallen. Weg met dat gevoel van altijd en eeuwig achtergesteld te zijn.

La Kraave had zijn werk goed gedaan. Hij had al te lang op hem ingepraat, en daardoor keerde Yonn zich steeds meer af van zijn geweten en was het kwaad dieper in hem geworteld dan de hoogste boom in een beukenbos. En nog zochten de wortels naar dieper liggend water, want zijn honger was nog lang niet gestild.

Zo loopt Yonn heen en weer en op en neer door zijn vertrekken. Hij weegt het ene plan af tegen het andere. Iedere keer bij een nieuw plan legt hij het op een weegschaaltje, benieuwd naar welke kant het deze keer door zal slaan.

Heeft dit plan een kans van slagen?

Of is dat andere plan toch beter?

Of zijn ze allebei gedoemd te mislukken?

De meeste van die plannen lopen al averij op voordat ze de kans hebben gekregen om uit te varen. Des te beter, want zo komt zijn hoge positie niet in gevaar.

Hij heeft één geluk. Het plan van het zwarte spoor gaat nog steeds de juiste richting uit. De verhalen die het hof hierover bereiken liegen er niet om. Het land van Totoka is verscheurd. Het is in tweeën gespleten. Niemand durft meer het zwarte spoor over te steken zonder hulp.

Zo hoorde Yonn van een plan dat ook werkelijk uitgevoerd was.

‘Voorbij Breugelkens hadden ze een houten brug gebouwd over het zwarte spoor. De bewoners daar wilden familieleden die aan de

andere kant woonden zo graag een bezoek brengen. Om niet om te hoeven rijden, bedachten ze een houten brug, in de hoop elkaar zo weer te kunnen treffen. De brug hield slechts drie dagen stand. De vierde morgen was er van het overspannende tussengedeelte, dat boven het zwarte spoor hing, niets meer over.

Was het ingestort of was het vernietigd door het spoor zelf?

Niemand kon antwoord geven op deze vraag.

Op de plaats waar de brug gebouwd was, restten enkel nog de open afrit. Van het tussengedeelte was niets meer terug te vinden. Het leek in rook te zijn opgegaan. Daar waar het gezeten had, waren de randen zwart gekleurd. Die zwarte vlekken waren geen restanten van een brand die er gewoed zou hebben. Het rook er ook niet naar.

Nadien was de brug niet meer hersteld. De bewoners van het gebied durfden het niet meer aan. Ze namen het mysterieuze zwarte spoor voor lief, want ze konden niet anders. Als ze nieuws wilden over hun familie, dan schreeuwden ze elkaar toe over de zwarte strook, maar spoedig vonden zij ook dat niet meer veilig genoeg en bleef er slechts één oplossing over: dat was berichten versturen via een postduif. Die kon het zwarte spoor nog zonder gevaar oversteken.’

Toen Yonn dit te horen kreeg, lachte hij stil in zijn vuistje en kwam er rond zijn mond een kwaadaardige lach te liggen.

Maar nu, op dit moment, lacht hij niet meer. Hoe zou hij ook kunnen lachen. Hij baalt. Hij probeert de stem van zijn geweten verder de kop in te drukken, in de hoop dat er snel weer hoop gloort voor hem aan de horizon. Hoop op die laatste trede. Het liefst zou hij die stap vandaag al willen zetten, maar hij voelt en weet dat die trede op dit moment nog veel te hoog is.

Hoog En Droog!!

Hoog zijn de toppen van het woud van Eu, maar niet hoog genoeg om de griffioen met ridder Pimpernel in zijn nek tegen te houden. Spoedig is de open plek geworden tot een klein, miezerig rondje in vergelijking met het gehele woud. Zo voert Loetsja de paarse ridder weg. De ridder kijkt zijn ogen uit en heeft een prachtig uitzicht zo vlak achter de kop van de griffioen, die steeds hoger vliegt. Ze hebben de boomtoppen al ver beneden zich gelaten en nog blijft de griffioen stijgen.

Nu pas krijgt Pimpernel een beeld van de werkelijke omvang van het woud van Eu. Mijl na mijl ziet hij niets anders dan boomtoppen. Enkele bomen dragen nog hun herfstkleed, maar de meeste zijn geheel kaal. Vanaf deze afstand lijkt het op een waar schilderspalet waarop de kleuren rood, paars, oranje, geel, bruin en groen in allerlei combinaties gemengd zijn.

‘Herkende jij die mannetjes?’ vraagt Loetsja aan Pimpernel.

‘Nee, Loet, ik ken ze niet. Ik heb ze nog nooit gezien. Maar toch hebben ze iets bekends voor mij. Alleen kan ik het niet thuisbrengen. Als het me te binnen schiet, laat ik het je weten.’

‘Ik herken deze wezens namelijk niet...’

‘Zouden het geen dwergen kunnen zijn?’ valt Pimpernel Loetsja in de rede.

‘Dat wilde ik net tegen je vertellen. Het zijn geen dwergen. Een dwerg is meer gedrongen van vorm, en heeft ook kortere armpjes en beentjes. Deze wezentjes zijn daar te lang voor, en ook te dik van formaat. Ze doen me eerder denken aan compacte mensjes.’

Loetsja vliegt met krachtige slagen over de kleurige lappendeken. Pimpernel ontspant zich achterover leunend en hij merkt nu pas dat alles wat hij de laatste dagen beleefd heeft, veel indruk op hem heeft gemaakt. Hij voelt tegelijkertijd zijn vermoeidheid en hij geeft zich hieraan over. Ontspannen zakt hij nog verder naar achteren. Het is net of Loetsja een soort van stoeltje met kussentjes heeft in zijn nek en tussen zijn schouderbladen. Twee uitsteeksels vangen het hoofd van de ridder op, zodat dat niet naar links of rechts kan zakken wanneer hij in slaap mocht vallen. Wat niet veel later dan ook werkelijk gebeurt.

Met de slapende Pimpernel op zijn rug vliegt de griffioen stevig

door. Wanneer het schemerig wordt, weet hij nog van geen ophouden. Vleugelslag na vleugelslag schiet het landschap onder hem door. Op momenten dat hij voelt dat hij moe wordt, zoekt hij gedachteloos de thermiek op. Daar waar de luchtstromen het overnemen van zijn vleugelslagen geeft hij zich over. Zo vliegt, zweeft, glijdt Loetsja mijl na mijl verder. Onder hem ontrollen zich verschillende rijken. De paarse ridder wordt steeds verder weggevoerd van het koninkrijk Totoka. Geen mens op Terra heeft in de gaten wat er boven hun hoofden vliegt. Wanneer het echt te donker wordt, laat het grote dier zich langzaam zakken.

Tegen het ochtendgloren heeft Loetsja de kust van Tertu bereikt. Het grote merengebied van dit feodale koninkrijk heeft hij dan al achter zich gelaten. Maar de griffioen maakt geen aanstalten om hier een rustpauze in te lassen. Hij kent het klappen van de zweep en hij weet dat als HIJ hier achter zit, die het hierbij niet zal laten.

Tijdens zijn vlucht heeft de griffioen zijn gedachten laten gaan over de mannetjes die het op de ridder gemunt hadden. De enige conclusie die hij kon trekken, was dat deze wezens iets te maken moeten hebben met HIJ.

Wie was HIJ ook alweer?

Ergens doet het bij Loetsja een belletje rinkelen, maar gaandeweg de jaren is hij het kwijtgeraakt. Gedachten aan vroeger doen hem pijn. Daar wil hij niets meer mee te maken hebben. Eigenlijk wil hij enkel maar vooruit, de toekomst tegemoet, en nooit meer achteromkijken.

De stem die slechts de opdracht van zijn opdrachtgeefster ZIJ overbracht, heeft hem er enkel terloops over verteld. Gelukkig was de opdracht minder pijnlijk: Ga op zoek naar een persoon in het paars. Wanneer je die vindt, dan moet je hem redden, koste wat het kost.

Raadselachtig. Meer was het niet geweest, en toch had hij Pimpernel sneller gevonden dan hij voor mogelijk had gehouden.

De stem hield zo'n lang verhaal, dat het woord HIJ wel enkele keren gevallen was. Die HIJ leek in het verhaal slechts een klein rolletje te spelen, aangezien de stem uitweidde over andere zaken die volgens ZIJ belangrijker waren. Nu zou Loetsja graag willen dat ZIJ, of eigenlijk de stem, meer over HIJ verteld had, dan wist hijzelf nu in hoeverre hij met deze HIJ en zijn vreemde volgelingen rekening moest houden bij een volgende confrontatie, want hij wist dat die er komen zou. Toen ZIJ erover vertelde, had Loetsja zelf nooit gedacht dat hij oog in oog zou komen te staan met een legertje dat van HIJ

afkomstig kon zijn.

Piekerend over zijn tegenstander en het legertje mannetjes vervolgt Loetsja zijn weg door het luchtruim.

Wanneer Pimpernel wakker wordt, ziet hij overal om zich heen een immense vlakke met water. De zonnestralen weerspiegelen in de op en neer deinende golven. Het is een magnifiek beeld, al die bewegende zonnevlekjes. Het woud van Eu was als een lappendeken, maar hoe kan hij dit dan omschrijven? Hij begint er maar niet aan, hij tracht van ieder moment te genieten.

‘Is dit het meer van Byzat?’ vraagt hij aan Loetsja.

Pimpernel hoort, maar voelt ook hoe de griffioen onder hem lacht.

‘Het meer van Byzat! Ha, dat zou een grap zijn. Dat meertje is zo klein vergeleken bij deze waterplas. Dat meer is zelfs kleiner dan het woud van Eu. Nee, Pim, dit grote water is de verschrikkelijke Woeste Oceaan en om iets preciezer te zijn, is dit het oostelijke gedeelte daarvan.’

‘Woeste Oceaan? Ik vind het meer een Stille Oceaan. Er is bijna geen beweging in het water.’

‘Dat is slechts schijn, Pim. Verderop zul je zien dat de oceaan wel degelijk ruwer kan zijn. We zitten hier op een punt nog niet ver van de kust en daardoor lijkt het rustig. Ook komt de wind nu van de landzijde. Mocht de wind over de oceaan aan komen waaien, dan zie je al snel witte koppen op het water.’

Pimpernel kan er niet over uit. Eerst het mijlengrote woud van Eu vol met bomen en nu een enorme, uitgestrekte zeevlakte. Wat weet hij nu eigenlijk van de wereld waar hij op leeft? Binnen een paar weken heeft hij zo veel gezien en gehoord, dat alles steeds moeilijker lijkt te bevatten. Toch gaat zijn reis verder en wie weet wat hij nog allemaal te zien zal krijgen. Misschien een onmetelijke zandvlakte zoals de woestijnen van Zagora. Een van de meest mysterieuze plekken van Terra, als je de legenden die erover verteld worden, mag geloven.

Terwijl ze verder vliegen dringt zich een vraag naar voren in het hoofd van de paarse ridder.

‘Heb je weleens gehoord van Drakenkopeiland?’

Loetsja antwoordt niet gelijk. Pimpernel ziet de kop van Loetsja niet, want anders zou hij gezien hebben dat de wenkbrauwen boven de ogen van het grote beest zich fronsen.

‘Ik heb er wel van gehoord in verhalen, maar ik weet niet waar het

ligt. Ik weet niet eens of het wel echt bestaat. Het is zo'n naam die enkel maar in legenden voorkomt.'

Pimpernel is even stil na dit antwoord.

'Hoezo?' vraagt Loetsja.

De paarse ridder vertelt wat Le Grisard allemaal tegen hem verteld heeft. Ook dat hij naar Drakenkopeiland zou moeten gaan.

'Zoals ik al zei, ik heb ervan gehoord,' gaat Loetsja verder. 'Alleen wist ik niet dat het ook echt bestond, maar als de Oude Grijsaard jou hierover verteld heeft, dan kan het niet anders of dan moet het wel echt bestaan. Ik heb al zoveel verhalen gehoord, dat ik op den duur niet meer weet wat nu wel of niet echt bestaat of waar is. Toch zal ik proberen, Pimpernel, om erachter te komen wat ik ooit van Drakenkopeiland gehoord heb. Het gebeurt vaak dat als je iets met rust laat, het je dan ineens te binnen schiet.'

'Hoe ver was je nog van plan te vliegen, Loet?'

'Heel ver, Pim. Ik wil je naar een veilige plek brengen, je daar afzetten en hopen dat je daar beschermd zult zijn tegen enig gevaar.'

'Maar ik moet op zoek naar Lange Harry. Je kunt me dan wel ergens naartoe brengen waar ik beschermd word, maar daar schieten Lange Harry en het koninkrijk Totoka niets mee op.'

'Mijn opdracht was je te redden. Dat heb ik tot zover gedaan, alleen weet ik niet of je wel veilig zult zijn als ik je zomaar ergens afzet. Indien ik zou weten waar Drakenkopeiland lag, dan bracht ik je daar spoorwegs heen. De afstand met Le Grisard is te groot om nog contact met hem te maken en aan hem te vragen over de precieze ligging ervan.'

'Gaat deze reis dan nog lang duren, Loetsja?'

'Waarschijnlijk langer dan je in gedachten had.'

'Ik weet niet hoe het dan met jou gesteld is, maar ik heb razende honger. Mijn maag knort al een tijdje.'

'Heb je nog wat eten bij je?'

'Ja, natuurlijk. Stom van me. In mijn ransel heb ik nog voldoende voor mezelf voor een paar dagen, alleen niet voor jou.'

'Maak je om mij maar geen zorgen. Ik kan als het echt moet dagen zonder eten en drinken rondvliegen.'

Pimpernel pakt zijn ransel en haalt er eten uit dat het aardmannetje Leem nog voor hen beiden ingepakt had. Als hij het pakketje aanraakt, denkt hij terug aan de dunne, twijgachtige vingertjes die dit voor hem zo netjes hebben ingepakt.

... hoe zou het nu met Leem zijn – zou hij ontsnapt zijn aan de vreemde mannetjes...

Behalve het eten, zit er ook in een leren zak drinken bij. Wanneer hij de zak openmaakt, ruikt hij al de verfrissende geur van dat lekkere boomwater.

... hoe noemde Leem dat ook alweer – hrrute of zoiets...

Het eten smaakt hem net als de vorige keer heerlijk. Van het boomwater drinkt hij maar weinig dit keer, want hij weet nog dat Leem hem ervoor gewaarschuwd heeft er niet te veel van te drinken in één keer.

Aan het eind van de dag staat de zon laag boven de horizon. De schittering van de zonnestralen doet Pimpernel zijn ogen tot spleetjes dichtknijpen. Ze vliegen iets ten westen van de ondergaande zon.

‘Word je niet moe, Loet? En trouwens, waar vliegen we heen?’

‘Op dit moment wil ik zo ver mogelijk van je achtervolgers vandaan, maar dat wist je al. Ik weet niet tot hoever hun vermogen reikt. Hoe meer water zich tussen hen en ons bevindt, hoe groter de kans is dat ze jou niet meer weten te vinden. Ik ben nog niet moe en ik probeer zo ver te komen als ik kan, nu het nog licht is. Wat er vannacht gaat gebeuren, weet ik niet.’

‘Wat er vannacht gaat gebeuren?’ herhaalt Pimpernel. ‘Dat klinkt niet opgewekt, zoals jij het zegt.’

‘Dat is het ook niet. Je weet het maar nooit met zulke lui. Je weet nooit waartoe ze in staat zijn. Vandaar dat ik alles op alles zet om uit hun buurt te komen en te blijven. Mijn vliegspieren voel ik op dit moment wel, maar ik ga nog even verder met mijn opdracht. Ik weet niet uit welke hoek er nog gevaar kan komen.’

... moet ik vertellen over HIJ of moet ik daar mijn mond maar over houden – wat niet weet, wat niet deert, zeiden we vroeger altijd tegen elkaar...

Dus vliegt Loetsja nog een hele tijd door, zonder iets te zeggen.

Pimpernel merkt dat de griffioen langzaam begint te dalen, wanneer hij in de verte een eiland ziet verschijnen.

‘Ga je daar landen, Loet?’

‘Dat is wel de bedoeling. Ik ben op zoek naar een specifiek eilandje, waarop namelijk een hutje staat. Waarschijnlijk vinden we daar ook water om te drinken. Vroeger was er een brak stroompje.’

Nu ziet Pimpernel het ook. Wat van ver één eiland had geleken, zijn er in ieder geval meer dan zes.

‘Ken je die allemaal bij hun naam?’

‘Als ik alle eilandjes op heel Terra zou moeten kennen, dan zou ik

nu nog aan het leren zijn. Toch ken ik deze eilandengroep toevallig wel bij naam. Het zijn de eilandjes van Pleoc, ook wel de archipel van Pleoc genoemd. Vroeger woonden hier nog mensen, afgezonderd van geheel Terra. Hun enige verbinding met het vasteland was een boot. Verschillende scheepslieden hebben met gevaar voor eigen leven geprobeerd de Woeste Oceaan te trotseren. Slechts een enkeling is dat gelukt. De mensen die hier woonden leefden hoofdzakelijk van wat de zee te bieden had. Daarnaast hadden ze nog een klein beetje landbouw. Ze zijn nu weggetrokken of overleden. De laatste van hen woonde in het hutje, waar ik je af wil zetten. Zijn naam was Pleoc, vandaar de naam van de eilandjes. Ik wist niet of ik vandaag zo ver zou komen, dus kon ik je ook niet van tevoren vertellen waar we naartoe zouden gaan.'

'Is Violet daar ook? Het lijkt me niet, want anders had je nooit zo snel terug bij het hutje kunnen zijn.'

'Nee, ik heb haar elders afgezet. Ze is te zwaar om haar zo ver te vervoeren.'

'Zie ik haar nog terug?'

'Dat weet ik niet, Pim. We weten niet hoe alles zal verlopen. Voorlopig ben je nog een lange tijd van huis.'

... raadsels, raadsels, raadsels – iedere keer weer die raadsels – ik word er gek van – eerst Leem – dan Le Grisard – en nu Loetsja – iedere keer als ik iemand ontmoet, spreekt die in raadsels...

Het is bijna avond. Pimpernel hoort Loetsja in zichzelf mompelen.

'Het is niet het eerste eiland, maar het derde van links... Daar is water en als het goed is staat het hutje van Pleoc er ook nog...'

Het klopt inderdaad. Pimpernel ziet nu dat de eilanden zich steeds duidelijker aftekenen. Sommige zijn eigenlijk nauwelijks eilanden te noemen. Grote stukken rots zijn het. Met z'n allen zijn ze naar elkaar toe gekropen als jongen van een vos in hun hol. Dicht bij elkaar in de onmetelijke oceaan, om toch maar iets van bescherming te hebben en elkaar gezelschap te houden.

Hoe dichterbij ze de eilanden naderen, hoe groter de eilanden blijken te zijn. Wat eerst niet meer leek dan een rots, blijkt toch een stuk groter te zijn. Pimpernel onderscheidt nu naast rotsen ook plukjes bos en braakliggende stukjes grond en groene weilanden.

Opgeschrikt door Loetsja vliegen grijswitte vogels met zwarte vleugelpunten op en nemen de vleugels. Hun lachende en gillende kreten van 'klieauw' klinken over de schuimende golven die stukslaan op de grijsgroene rotsen.

‘Houd je vast, Pim! Ik ga landen.’

Voor zover de paarse ridder houvast kan vinden, grijpt hij een handvol nekveren vast.

‘Au!’ roept Loetsja. ‘Probeer me lager beet te pakken, dan doet het minder pijn.’

Pimpernel verplaatst zijn handen en hij hoort hoe de griffioen tevreden mompelt dat het zo beter is. Voor de ridder er erg in heeft, hebben ze al vaste grond onder de voeten. Toch schiet Loetsja even door voordat hij geheel stilstaat.

Verderop ziet Pimpernel een hutje staan, vlak tegen de bosrand.

‘Hè, wonen hier nog mensen?’

‘Nee, Pim. Ik heb je toch verteld dat Pleoc hier gewoon heeft. Voor zover ik weet, woont er sindsdien niemand meer. Het zou wel kunnen natuurlijk, maar dan zou het een schipbreukeling moeten zijn, maar dat lijkt me niet. Er komen niet veel schepen in de buurt van deze eilanden. Ze varen liever onderlangs de kusten van het vasteland, dat is stukken veiliger dan dwars over de Woeste Oceaan te varen met zijn onvoorspelbare stormen en metershoge golven.’

Wanneer Pimpernel van de rug afstapt, voelt hij pas hoe stijf hij geworden is van de lange zit. Voordat hij naar het hutje loopt, doet hij eerst wat spieroefeningen die hij geleerd heeft op het kasteel voordat ze beginnen aan een gevecht. Op weg naar het hutje keren zijn gedachten terug naar Lange Harry. De man waar deze hele zoektocht om begonnen is.

Hij mijmert terwijl hij verder loopt.

Eerst wordt hij bij de koning geroepen. Die vertelt het verhaal over de gebeurtenissen in Breugelkens en wordt hij op weg gestuurd naar het woud van Eu. Daar wordt hij bijna in de val gelokt door de verlokkelijke bloemengeur en de verleidelijke stem van Drijfzand. Daarna de ontmoetingen met de aardmannetjes Klei en Leem. Hij praat in gedachten met Le Grisard en na een kleine week vindt hij zichzelf terug op een klein eilandje midden in de Woeste Oceaan, samen met een vervaarlijke griffioen genaamd Loetsja. Deze heeft hem weggeleid van een groepje kleine mannetjes in leren pakken die het volgens de griffioen gemunt hadden op hem. Hij heeft op tijd kunnen ontsnappen.

Nu hij hieraan terugdenkt, vraagt hij aan Loetsja of hij weet waar deze mannetjes vandaan komen en wat ze met hem van plan waren.

‘Jammer dat ik je vraag niet kan beantwoorden, Pim. Ik ken deze mannetjes niet en ik weet ook niet waar ze vandaan komen. Hoewel ik wel mijn vermoedens heb. Ik heb een heel lange tijd op een

andere plek gewoond, waardoor ik het gebruik en de gewoonten van dit stuk Terra niet meer ken. Degene die mij opdracht gaf om jou te redden sprak met mij over HIJ. Helaas heb ik niet doorgevraagd, daar de stem een ellenlang verhaal hield. Dit heeft me afgeleid van het stuk dat over HIJ ging. Onderweg, terwijl jij lag te slapen, heb ik mijn gedachten terug laten gaan over hetgeen ZIJ tegen mij via de stem vertelde. Alleen kan ik me niet alles meer herinneren.'

'Waren die mannetjes dan uiteindelijk slecht?'

'Als ze hun gezicht niet openlijk aan ons durven tonen, dan is er vaak een reden voor. Waarom je gezicht verbergen als je met goede bedoelingen op stap bent? Jij draagt het vizier van je helm toch ook open, behalve als je moet vechten. Dan pas zul je het naar beneden doen om je gezicht te beschermen. Daarnaast voelde zowel Le Grisard als ik, dat er een dreiging van hen uitging.'

'Dan mag ik opgelucht zijn dat ik niet in hun handen gevallen ben.'

'Dat denk ik wel, ja.'

'Je spreekt over een zij, een vrouw, neem ik aan?'

'Het is geen zij, maar ZIJ. ZIJ is de grootste, ZIJ is...'

Pimpernel wacht af tot Loetsja verder spreekt. Hij vermoedt dat er nog iets volgt. Alleen doet die er het zwijgen toe en hij kijkt hem doordringend aan. Hierdoor voelt Pimpernel zich niet op zijn gemak, het is net of de ogen dwars door hem heen kijken. Hij slaat zijn ogen neer, om de blik niet te hoeven trotseren.

De laatste straal van de ondergaande zon werpt zijn licht op het hutje. Pimpernel besluit om ernaartoe te gaan nu er nog voldoende daglicht is. De griffioen volgt hem op de voet. Daar aangekomen, wil de ridder de deur opendoen, maar dat gaat niet zo gemakkelijk als hij gedacht had. Hij zet zijn schouder tegen de deur, die uiteindelijk krakend opengaat. Geheel tegen zijn verwachting in blijkt het binnen netjes opgeruimd te zijn. Er hangen wel spinnenwebben, maar dat was te verwachten van iets wat lang heeft leeggestaan. Alles is bedekt met een fijn laagje stof. Naast de vuurstookplaats ligt zelfs nog een stapeltje met gedroogd hout. Pimpernel legt snel een vuurtje aan. Hierdoor wordt de ruimte verlicht en verwarmd. Verder staat er niet veel. Een bed met een matras, een tafeltje en een lange bank zonder rugleuning.

Loetsja, die buiten is gebleven omdat hij veel te groot is, vraagt aan Pimpernel of het naar zijn zin is.

'Alles is er,' klinkt het opgelucht vanuit het hutje. 'Er is alles wat een mens zich kan wensen op een onbewoond eiland, en het

belangrijkste is een droog bed en wat te eten. Eten is er niet, maar dat heb ik zelf bij me. Leem heeft mijn rugzak goed volgestopt met alles wat er zich in het holletje van de boom bevond.’

‘Als je water nodig hebt, hierbuiten staat een regenton.’

‘Dat is inderdaad het enige wat me ontbreekt, Loet. Vers, koel water.’

Buitengekomen ziet hij een tot de rand toe gevulde regenton. Het water is heerlijk fris.

‘Wat ga jij eten, Loet?’

‘Ik ga zo direct op jacht.’

‘Kun je dan nog genoeg zien?’

Het is buiten al aardig donker geworden. Pimpernel is verbaasd dat het hier zo snel donker wordt, maar hij besteedt er verder geen aandacht aan.

‘Net zoals ik jou kon vinden aan de hand van je paarse gloed, zo ga ik nu op jacht. Dus zal het me niet veel moeite kosten om mijn eten te vinden. Maak je over mij maar niet ongerust, ik kom heus wel aan mijn trekken.’

Pimpernel kijkt de griffioen na tot die wegvliegt, en loopt dan zelf weer het hutje in. Daar pakt hij een keteltje weg bij het vuur en vult dit met het regenwater. In zijn rugzak heeft hij nog verschillende kruiden gevonden om thee van te zetten. De gevulde ketel hangt hij aan een gebogen haak, die aan een ketting vastgemaakt is, boven het vuur. Wanneer het water kookt, strooit hij de kruiden op het water en laat die een tijdje trekken terwijl hij wat rommelt in zijn rugzak om te kijken wat Leem er nog allemaal in gestoken heeft. Met weemoed denkt hij terug aan het aardmannetje.

... zou Leem nog leven – het zag er niet fraai uit, toen die twee mannetjes hem omverduwden – en de rest die over hem heen liep – ik hoop maar dat Le Grisard hem heeft kunnen redden...

Pimpernel vindt naast het brood wat kaas en verschillende groenten. Het brood is al wat uitgedroogd, dus besluit hij om dit als eerste op te eten. Hij sopt iedere keer een klein stukje in zijn kruidenthee en bijt stukken van de homp kaas af. Na het eten besluit hij om te gaan slapen. Hij is doodop. Het matras had hij al uitgeklopt toen het water opstond. Voordat hij het weet, is hij al vertrokken naar dromenland en heeft hij geen tijd meer om te overdenken wat er vandaag allemaal gebeurd is.

Stem

Als versteend staan de twee jonge vrouwen te wachten tot de persoon die daar nadert zich kenbaar maakt. Maar hoelang ze ook wachten, er komt niemand de bocht om. In plaats daarvan weerklinkt wel opnieuw de stem. De handen van prinses Miryèm en hofdame Rozemarijn zoeken elkaar en wanneer ze elkaar blindelings vinden, haken ze in elkaar als een gesp in het gaatje van een broeksriem, om voorlopig niet meer los te laten.

‘Wellecome, Nasate van de Conijne Jatako. Stiechtere van het Conijnyeke Totoka.’

Met moeite kan prinses Miryèm de woorden verstaan, want de woorden worden gesproken in de Oudtotokaans. Een taal die ze geleerd heeft van Egidius tijdens de lessen die hij haar onderwezen heeft. Eerst moest ze het leren lezen en later ook leren spreken. Tegelijkertijd met het weerklinken van de stem licht een gedeelte van de muur op. Ongeveer ter hoogte van hun schouders verschijnt er een mond met twee getuiste stenen lippen die bij ieder uitgesproken woord bewegen.

‘Het Bloedt heeft bewezen dat ghi een rechtmatig Opfolger bent van mi ende het Bloedt is de Sleutel tot alle Toeganghen van het ghehele Castele.’

De woorden zijn nog niet verstomd als er een schurend geluid opklinkt. Voor hen schuift er een stuk muur weg. Prinses Miryèm herkent de ruimte die erachter ligt. Het is een vertrek dat boven de kamers van haar ouders ligt.

‘Vlug, voordat de muur zich sluit,’ zegt prinses Miryèm. ‘Ik weet waar we hier zijn.’

‘De Mure sal sich niet sluyten foordat de Nasate van Conijne Jatako er dore is gheghaen.’

‘K-kan ik-k deze doorgang ook van de andere k-kant openen?’ vraagt Rozemarijn verbluft en stotterend aan de stenen mond met de bewegende lippen.

‘Dat een ook. Ghi moet daerfore uwen Handt opde Deur leggen. Uwen Bloedt is nu herekent dore het ghehele Castele.’

‘Wacht even, deur, sluit nog niet. Ik wil nog wat vragen aan jou,’ zegt Rozemarijn.

‘Wat dan?’ vraagt de prinses. Miryèm kijkt haar hofdame hogelijk verbaasd aan.

'Je zegt dat ik de rechtmatige opvolger ben van jou, maar ik ben maar een hofdame. Hier naast mij staat prinses Miryèm, dochter van koning Maanster, die weer een achterachterachterkleinzoon is van koning Tatakò. Kan zij ook de deuren openen?'

'Als si de Doehtere is fan de Coning, dan sou si dat ooe moeten eunnen, of haer Bloedt moet het teghendele bewysen. Laet haer maer heure Hand legghen opde Deur, dan sien we wel wat er ghebeurt. Ie wete in ieder Gheval hele seeeker dat ghi, Rosemaryn, ene Nasate van mi bent.'

Prinses Miryèm loopt wat bevreesd naar de vreemde doorgang met de mond. Niet dat ze twijfelt over haar afstamming, maar ze vindt het gewoon eng. Ze legt haar hand uiterst voorzichtig op de openstaande muur. Er gebeurt niets.

'Hoe kan dat nou?' zegt Miryèm hogelijk verbaasd.

'Ja, muur, hoe kan dit nou? Hier voor jou en mij staat de volgende koningin. Ik weet zeker dat ik dat niet ben,' zegt Rozemarijn totaal verbouwereerd.

'Ie heb waerscheynlyek haer Bloedt nodigh om haer te herkennen als Nasate van Coning Tatakò. Ghi bent wel al eerder in de Ganghen geweest, dat ean ie wel foelen.'

'Hoe kom ik aan bloed? Moet ik mezelf open schaven of verwonden?'

'Wacht, prinses! Hier, gebruik mijn haarspeld. Er zit een scherpe punt aan, vaak prik ik mezelf als ik er mijn eigen haar mee opsteek.'

Prinses Miryèm neemt de haarspeld van haar hofdame over en prikt zich in haar linker wijsvinger. Er komt een klein druppeltje bloed uit.

'Zou dat genoeg wezen?'

'Probeer het! Dan zien we het wel.'

Voordat Miryèm de bloeddruppel op de muur wil aanbrengen knijpt ze nog eens flink in haar vinger. Ze heeft nu iets meer bloed aan haar vinger en daarmee loopt ze naar de doorgang.

'Waar moet ik het aanbrengen?'

'Doe het maer hier boven mine Mondt!'

Prinses Miryèm smeert het beetje bloed boven de mond en drukt nog eens extra op de plaats waarvan ze denkt dat het goed is. Een lichte trilling gaat door het kasteel. Het lijkt op een zeer kleine aardbeving, maar zo snel als het begon, is het ook weer afgelopen. Dan is alles weer rustig.

'Is het goed bloed? Ben ik volgens jou ook een Nasate van Coninc Tatakò?'

Miryèm begint ook al te praten in de taal zoals de mond praat. Het

duurt even voordat de mond antwoord geeft. Ver weg horen ze een deur dichtslaan.

‘Wellecome. Dochter fan mi. Langh heb ie op u ghewaacht. Noyt had ie ghedaecht dat ie u noch sou ontmoeten. Er breeken belanghryeke Taecken voor u aen in gefaerlyeke Tiden. Weest op uwen hoede. Er dreyghen gefaren oferal om u here. Wete wel, dat u altyd en te immer feyligh bent in de Ganghen fan dit Castele. Wi sullen u beschermen teghen het Cwaedt.’

‘Kwaad? Gevaar? Beschermen? Als ik het zo hoor, Miryem, staat ons nog heel wat te gebeuren.’

‘Ik hoop het niet, Rozemarijn. Ik vind het allemaal al spannend genoeg. Voor mij hoeft er niet nog meer te gebeuren. Iedere dag gebeurt er de laatste tijd wel iets. Iets wat we niet hadden kunnen verwachten of bij stil hadden gestaan.’

‘Weet je iets af van een jonge vrouw die door jouw gangen is weggevoerd, of nog in jouw gangen verstopt is?’ vraagt Rozemarijn aan de mond.

‘Er loopt allene maer ene Man dore mine Ganghen. Hy is gheen Nasate fan de Coninghe voor sofer ie wete. Af en toe eomt er ymandt anders. Mare een Deern! Nee, Rosemaryn, er is gheen Deern ferstopt in ene fan mine Ganghen! Ie ean u hier niet mede helpen.’

Prinses Miryem denkt aan andere zaken. ‘Betekent dit dat je mijn vader, koning Maanster, ook in bescherming neemt?’

‘Dat ean ie so niet segghen. Hy moet daerfore eerst de Bloedproef doen, net als ghi ghedaen hebt.’

‘Hoe sluiten we deze doorgang?’ vraagt Rozemarijn meer aan Miryem dan aan de mond. Ze merkt dat ze ongedurig wordt. Ze wil weg van de openstaande muurdeur, bang dat de persoon die ze hoorden eraan komt.

‘Gheef mi de Optracht en ie sluyt van self.’

‘Kunnen we je ook op commando openen?’

‘Nee, daer heb ie noch steeds uwen Handt fore nodigh. leggh die maer op mi en u sult sien wat er ghebeurt.’

Prinses Miryem gelooft haar oren niet. Er is dus een mogelijkheid om door het kasteel te wandelen zonder dat ze weet waar de mechanismen zitten, ze kan namelijk muren openen die voor anderen gesloten blijven. Dreigt er gevaar, dan beschermt het kasteel haar als ze de geheime gangen in vlucht.

Dan ineens valt het haar in dat er volgens Rens nog doorgangen waren die de beide tovenaars voelden, maar waar ze geen

mechanisme van konden ontdekken. Zouden die doorgangen enkel en alleen geopend kunnen worden met het bloed van de nazaten van koning Tatako? Maar dan dringt er een andere werkelijkheid tot haar door.

‘Rozemarijn, dan ben jij dus familie van mij, maar van welke tak, van welke koning of koningin ben jij een bastaard? Je moet verwekt zijn...’

De prinses stopt abrupt met praten. Dat wat ze nu denkt, durft ze niet uit te spreken.

‘Je durft het niet uit te spreken en ook niet te denken aan het feit dat we zusjes zijn, halfzusjes om wel te verstaan. Nee, Miryèm, dat geloof ik niet. Jouw vader kennend, zou hij zoiets nooit doen.’

‘Maar wie ben je dan wel? Je moet koninklijk bloed in je dragen, dat heeft de mond zo-even verklaard, maar wie is dan je vader of je moeder? Van welke kant komt dit koninklijke bloed? En als jij het in je draagt, dragen dan nog meer mensen binnen in het kasteel ook koninklijk bloed zonder dat we er vanaf weten? Jammer dat je moeder en je vader niet meer leven, anders konden we het aan hen vragen.’

‘Laten we eerst naar je vader gaan en vertellen over onze ontdekking. Wie weet komen we de rest dan ook te weten. Je vader draagt misschien geheimen in zich die hij om bepaalde redenen nooit heeft willen vertellen.’

‘Ik weet niet of ik dat zo’n goed idee vind. Hoe kwaad zal hij worden als hij hoort wat we gedaan hebben?’

‘Kwaad zal hij zeker worden, misschien wordt hij wel furieus. Maar wil je het nog langer uitstellen? Hoe eerder je het hem vertelt, hoe beter het is. Uiteindelijk heeft hij er meer bij te winnen dan te verliezen.’

‘Ie wil mi er niet mede bemoeyen, maer het is beter uwen Fader, als hi wereelyek de Conijne van Totoko is, fan alles op de Hooghte te brenghen. Te langh ben ie niet betreden dore Afstammelinghen van Conijne Tatako. Het sou ghoet syn om were betreden te worden dore mine Afstammelinghe.’

De vrouwen waren in hun verbazing de mond vergeten. Rozemarijn geeft die gelijk en wil naar de koning op zoek gaan.

‘Blijf jij maar praten met die mond, maar ik ga,’ zegt ze kordaat.

‘Wacht, ik ga mee, maar eerst sluiten we deze doorgang. Hoe was dat ook alweer?’

‘Doorgang, sluit u,’ commandeert Rozemarijn.

De muurdeur met de mond erin zien ze langzaam sluiten. Als alles geheel op zijn plaats zit, verdwijnen langzaam de lippen in de muur

en is alles weer geworden tot een glad muuroppervlak. Miryèm loopt terug richting de muur en tast het stuk dat net openstond af. Ze schrikt als de mond vlak naast haar oor vraagt:

‘Moet ie were openghaen?’

‘Nee, blijf maar gesloten, ik wilde enkel even weten of ik een doorgang kon voelen, maar dat is niet zo.’

‘Nee, mine Schepper heeft het ghoet ontworpen. Er is niets te sien.’

‘Kom Miryèm, we gaan.’

De lippen verdwijnen weer en laten een gewone muur zien, die lijkt op de rest van de wanden om hen heen. Door alles wat er gebeurd is de laatste tien minuten is de prinses het steenuiltje Onyx geheel vergeten.

Ver hoeven ze niet te lopen om de vertrekken van de koning te bereiken, omdat ze slechts één verdieping hoger in het kasteel zitten. De koning is niet in een van zijn vertrekken. Aan Felix, de schildwacht die voor de deur op wacht staat, vragen prinses Miryèm en Rozemarijn waar ze hem kunnen vinden. Hij blijkt onverwachts weggeroepen te zijn. Felix weet ook niet waar de koning naartoe is geroepen en ook niet wanneer de koning terugkomt.

‘Vraag het aan de koningin. Zij bevindt zich in haar eigen vertrekken.’

Een paar deuren verder gaan ze het vertrek van de koningin binnen. Daar treffen ze haar. Het valt koningin Tatelore gelijk op dat haar dochter iets heeft meegemaakt en hierover wil vertellen. Ze ziet dit niet alleen aan haar gezichtsuitdrukking, maar ook aan haar hele houding. Miryèm kijkt wat schichtig om zich heen bij ieder geluid dat opklinkt.

‘Wat is er, dochterlief? Waar wil je met mij of met je vader over praten?’

‘Waar is vader eigenlijk?’ vraagt Miryèm, in plaats van de vraag die haar moeder stelt te beantwoorden.

‘Hij is weggeroepen door tovenaars Miraclès. Waarom weet ik niet. Je zult op hem moeten wachten, als je dat kunt natuurlijk, anders mag je het ook wel al aan mij vertellen.’

Miryèm schudt met haar hoofd van nee.

Tatelore ziet dat haar dochter met de minuut onrustiger wordt.

De prinses staat op, gaat zitten, staat weer op, loopt naar het raam en gaat daar in de vensterbank zitten. Dan slaakt ze een heel hoorbare zucht.

‘Die zucht komt wel van heel erg diep. Vertel alvast aan mij wat je dwarszit, dochter. Toch zeker als het zo belangrijk is.’